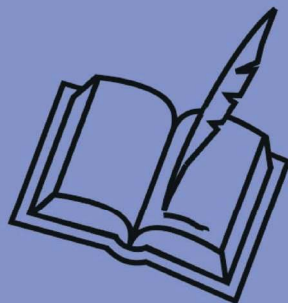

ШПИРО БЛАШКОВ ЛУБУРА

*За мно
нико не иде*

МАТИЧНА БИБЛИОТЕКА
ИСТОЧНО САРАЈЕВО
2007.

Едиција САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Књига I

Шпиро Блашков Лубура
ЗА МНОМ НИКО НЕ ИДЕ

Главни и одговорни уредник:
Љиљана Кнежевић

Уредник едиције:
Милан Нинковић

Лектор и коректор:
Аутор

Рецензенти:
Владимир Настић
Радослав Самарџија

Издавач:
Матична библиотека
Источно Сарајево
e-mail: matbibli@teol.net
<http://www.matbibli.rs.ba>

Графичка припрема:
Маријана Петронић
Зоран Танић

Штампа:
EUROPRINT
Источно Сарајево

За штампарију:
Ратко Папаз

Штампање завршено фебруара 2007.

Тираж: 300

Кушање истине

БИТИ

Бити лаком
Значи размишљати стомаком

Бити хуман
Значи срцем знати размишљати

Бити разуман
Значи с правом размишљати
И стомаком и срцем и главом

Бити бити бити
Значи лаком хуман разуман
Какве супротности
У бити у себи спојити

ИСТОЧНИК У ЦРНОЈ ГОРИ

Греју нас литице твог светог стења
Дани пролазе живот још тече
Као да се баш ништа не мења
Сем песме од које нам је прече

Гледат у небо гледајући земљу
Јер Бог је с нама док смо и ми ту
А звезде изнад облака не дремљу
Ни кад не виде истину у миту

Зато пусти зрачак месече на нас
Звезде нек сјаје бисери на длану
Да у Христу пронађемо и ми спас

Што се кајемо до доласка дана
Кад ће све лажи у нама да плану
И са мора се дигне магла слана

БИРТИЈСКА

Они који се Бога стиде
У биртију на причешће
Да их људи тамо виде
Грешно одлазе најчешће

А и у биртији више
Као некад ни боема нема
Једино кад су кише
И кад се олуја спрема

А и друштво без класа
Побегло у историју
Оријаши још само пију

Боже чувај ме тог ужаса
Кад се ти пијанци побију
Небо кишу они крв лију

КАД СЕ ВРАЋАО БУДЕМ

Гледај ме онаквог
Каквог ме не зна
Она која ми у сан долази
И језик плази к`о бесна дјева
Што по парку успомена боса гази
Нећу те молити за опроштај
Што те сликах Бели Анђеле
Уз уздах једне ноћи
И уз пламен свеће
Већ за љубав те жене
Да ми се врати у дом
Да с њоме скратим време
И да има ко да ме чека
На отвореним вратима
У одори даме
Кад се једном будем враћао
Из фантазије
Уморан путник из далеке Азије
Жељан врућег чаја и еротике

СВИ СМО МИ АМАТЕРИ

По Оцу по Сину и Светом духу
Сви смо ми аматери
Слепи глуви грешимо по виду и слуху
По Оцу и Матери
Сви су људи немој да те чуди
Само људи прави аматери
Неко пева неко зева
Неко свира неко аплаудира
Неко веже неко реже неко вари
Неко шије неко стеже
Неко спаја неко раздваја
Неко вози неко пише
Поезију у стиху и прози
Неко буши неко руши неко зида
Неко вида ал` на овој звезди Тери
Сви су сем Бога аматери

СТАНИТЕ КОЊИ

Коњи су прошли Господе
Кроз стрњишта осаме
Доста иако је и од Тебе
Тог мраза воде таме
Песма с цврчком зебе
А љубав у далеком граду
Дрхти Исусе призива Тебе
И налази спаса у ручном раду
Доста нам је побуна
Станите коњи не ржите
Можете стрести звезде с брега
Ал` ако се опржите кад нађете
Сунце прозебло у китини
Пробудићете мајмуна
Који вас одвеза некад давно
У суровој планини

ПУТНИК

Снегови веју долина нема
Путник пролази снегове газе
Планини душа му се спрема
Опасност он може да опази

Теже је горе ићи циљу стићи
Али он је путник искусног соја
Његове стопе усеве ће обићи
А у торби му се жути проја

И штап му се леди у руци
Дах му се леди и бркови седи
Он има јаче грло него вуци

У торину он ће убрзо ући
С невом му се срести погледи
И с иконом у топлој кући

ПРЕД НЕИЗГРАЂЕНИМ МУЗЕЈОМ ПОСЛЕДЊЕГ РАТА

Ево ме у музеју последњег рата
Поломљене пушке ножеви топови
Ту немају шта украсти лопови
До фотографије свог поштеног брата
Стојим и ћутим и видим муке
Свих безимених јунака
Тиха музика гуслареве руке
Наслућује сунце изнад облака
И знам да то више није ватра
Што и Бога пржи у грудима
Можда неко то другачије посматра
Али Бога видим и у тим погинулим људима
И у свим стварима и мислима
Ништа у овом музеју није наше
А свако део себе овде има
Зато се дрзници овде ући и плаше

НОЋ У ЈУНУ

Расте багрем ту негде у башти
Бродови се радују и пролазе
Кроз небеска мора у машти
Док вихори језике на свет плазе

Дјеве реку газе Ђурђевдан као да је
Преста песма жаба у суседној бари
Отварамо уста да живот још траје
Тако су нас учили и наши стари

Речи се опет множе и приче трају
Кише су стале још тат се чује
Док кашље ђаво и Бога псује

Уметници зашто да се кају
Стари преварант извор би да затрује
Али будан полицајац управо ту је

ЖУРКА НА ПИЈАЦИ

Шкутори на пијаци пију
И продају пршут и шкију
Боље шкије од њихове нема
А пршут је бољи из Срема
Лала такођер вино пије
Али боље од шкуторског није
Соса пева и нуди ћурку
Код Сосе и Лале ћемо на журку
Јер кад Соса нареже
У чвор ти очи свеже
А Лала кад вино наточи
Зар ти просто стави на очи
Па не знаш ко је Соса а ко Лала
Ако погресиш реци ово је само шала
А ако паднеш испод пијачног стола
Пробудиће те милицијска патрола

ПЕСМА С ГРАНЕ

Уметност није небулоза
Песништво такође
Пева се да бол прође
Најлепше пева птица на грани
А у кавезу ко човек у хапсани

Зато ћути и певај па ћете
Сви чути и знати да имаш душу
Пуну смарагда и бисера
А кад ветрови дувају
И када се купе чете
И олује се спремају
Помаже у бога вера
И Анђели нас чувају
Спуштају и кишу и сушу

Певај тише тише и ти имаш душу
И ти и ти и ти и ти...
То је истина сушта
И кад свањава и када се ноћ спушта
Најбоље пева птица на грани
А у кавезу ко к`о човек у хапсани

НА БРОДУ

Мирна ноћ звезде су све на броју
Валови мора полагао квасе
Лађу неки мали квар на строју
Отклањају машинисти које красе
Вредне руке и савесне душе
Капетан пловидбе дуге нема
Времена за радости за туге
Он спрема план и кад дрема
Јер ваља до Бомбаја уз помоћ Светог Николе
Стићи на време терет истрести
А ко зна да ли је све у реду доле
Да ли ће брод моћи да се смести
У луци у којој комоција није баш нека
Брине шта ће морнари јести
Он брине за сваког човека
Слуша помно вести из космоса и са планете
Квар је отклоњен брод креће
Смешци на лицима морнара
Ниједан од њих репету неће
Залуд их кувари зовете
Они заузимају своја места
Зна свако шта му је чинити
Пре него се на небу појави певчева креста
Они ће у Бомбају бити
Јер мали си одувек био свете

ПЕВАЈ ГЕНЕРАЦИЈО

Ко се још не сећа Пере Македонца
И његових колача које су нам мајке
Куповале после суза и плача
Ко се још не сећа јединог посластичара
У читавом крају ко се не сећа
Купалишта на Жељезници те бајке
И сарајевских беспосличара
Ко се не сећа наше генерације
А за те најбоље колаче
Сви знају то је срећа
Читаве нације Срба Хвата Муслимана...
Нико тим колачима не нађе мана
А после кад стасасмо у момке и девојке
Ко се не сећа «ЈАГОДЕ» мој весели народе
Па кад постасмо већ господа из трамваја тројке
«ЕГИПАТ» и «ЕВРОПА» правише колаче
За студенте и ученике тешке нераднике
Личисмо ли на отпаднике
Нико не чува овце и башту не копа
Дођоше млађи и мину то доба
Генерацијо копај чувај овце и певај не плачи
А Перови колачи биће ти најслађи
Од детињства па све до гроба

КРИТИКА ОВОГ ВРЕМЕНА

Ниче је имао Вагнера
Дакле имао је критиковати кога
А шта је преостало нама
Нећемо ваљда критициовати Бога
Зашто ће нам онда вера
Кад све долази од њега
А ништа од ђавола
Који није Брега

БОЛ

Једној старици, пред њене задње овоземаљске дане,
Поклонио сам књигу «БОЛ» од М. Дира и још неке.
Била је учитељ, Словенка и у стотим је читала без наочара.
Медицинске сестре ми рекоше: «Умрла је као да је заспала».
Није осјетила никакву бол, хвала Богу.
Оне ми вратише само књигу «БОЛ», а остале задржаше за себе.
Знам да ћу без наочара, читати и људе и књиге,
Јер ми је старица одала тајну дуговидности,
А да ли ће ме болети у задње дане не зависи од мене,
Већ од Бога и сестара.

ЈЕР БРЕ СРБИ МИ СМО

Мађијом опијене душе
Враћају се у историју ума
Градови расту па се руше
Ми следимо писмо
Јер небески народ ми смо.

Из столетних шума
Надиру мутне воде
Спашавај се небески народе
Ми следимо писмо
Јер небески народ ми смо

Цркви остављамо кости
Певамо и кад рушимо и кад градимо
Доста пакости и наш век
Исто је што и ваше столеће
Само у коприву гром неће
Ми следимо писмо
Јер небески народ ми смо

Расте пелен по небу
Горка пића писмо
Туђе нас мисли гребу
Царство не изгубисмо
Ми следимо писмо
Јер небески народ ми смо

Још се неко пита ко смо
Кад продајемо једног по једног цара
Па шта шта се то кога тиче
У нас свака улица има и краља и цара
Сви на једног личе
А само Бога признамо за господара
Пре свих имасмо песму и писмо
Јер бре Срби ми смо

НА ГАЛЕБУ ВРАЋАЈУЋИ СЕ ИЗ ИНДИЈЕ

Све уклете речи постају
Снови оних што тргују
Браћом и земљом коју окупану
Кишом гледају у кабини ко у стану
Осећајући бедни мирис мора
Док надиру вали до прозора
И сунцем воденог плиша
Чине дугу што ће да утиша
Буру да и дан дуже траје
Над реком из које и моје
Детињство се уз посртаје
Враћа у песму да потраје
Ноћ у којој само још паје
Оне илузије о безгешности
Коју Бог може да опрости
Оном који зна да се каје
Над историјом спознаје
Која будућност свима даје
Ако истину и Бога Славе
У песми која недостаје
О мору нашем боје плаве
С поруком да не затаје
Мисли оних што су лудо кисли
У сени и сами на његовој обали
У срцима љубав своју стисли
Да би почаст и њему одали
Који је доносио и блага
За немоћне и неверне
И за оне што беже од врага
И испред укључене латерне
За којом и тат последњи трага
У сан утонувши на домаку града
У коме песму дижу они
Што су ту на конаку
Јели сан бибер вино рибу рижу
Неће ли наћи родбину ближу

Топлу реч или поруку мајки
Што тамо на копну далеком
Сањају о творцима бајки
Животима својим снајки
У будућем времену неком
Сваког од нас да назову човеком
А не само скитницама бре
Због којих се тек узалуд мре
Драги мој господине или друже
П о н а ј п р е

КО ЧЕКА И ДОЧЕКА

Откад је света и века,
Свако нешто од живих чека,
А ко чека и дочека!

Шта то мали зека у врту чека?
Одговориће нам мала Мица,
Првачић-ученица:
- Мали зека да порасте мрква, чека.

Шта то мачор Гриша чека у трпезарији?
Обраћамо се малој Марији,
А Марија нам мудро вели:
- Мачор Гриша ваљда чека миша.

Ово децу пита дед Миша,
Док играмо шах у башти,
И дивимо се дечијој машти,
И док Марија чека малу Мицу,
Да заједно крену у школицу.

А и нас два стара влаха,
Чекамо да деца у школу оду,
Па да за њима поспемо воду,
И на миру завршимо партију шаха.

У чекању смо сви слични,
Што старији све више себични.

Откад је света и века,
Свако нешто од живих чека,
А ко чека и дочека.

ГУСЛЕ

Оно што гусле Србину значе
Не може схватити човек
Који има уста
Само да њима
Нешто жваче

Дрветом које посебно звечи
Србин се најрађе лечи
И топло му је
И кад је зима
И кад је сам
Он разговарати
С киме има

Србин не коље јаре
Да га изједе
Већ због здраве беседе
Због коже коју суши
Да је на дрво јаворово
Разапне и закује
Да гусле проговоре о души
Која ће и после смрти
Да се чује

Од коњског репа струне прави
Да пут који је коњ прошао исправи
Па да њиме равно у вечност крене
Да оживи давно умрлих предака сене

Онај ко жели
О Србину нешто више знати
Треба уз гусле
Из историје у будућност
Жив и здрав да се врати
И као добар гост добром домаћину
Топлу реч да узврати

Јер оно што гусле Србину значе
Не може схватити човек
Који има уста
Само да њима
Нешто жваче

ИЗВЕШТАЈ ИЗ ГРДНОГ ДОБА

Фабрике стале
Главне су будале
Удара брат на брата
Хоће да се играју рата
Пред њима што да се крије
Поједини психијатри и назови судије
Погано неко доба
Устај Боже из гроба

О срамоте и туге
Попови и хоће стадоше уз вође
Радници и сељаци губе веру
Ударају једни на друге
А квазиинтелектуалци шићар би да беру
Грдно доба
Устај Боже из гроба

Лудаци и криминалци
Пуштени из лудница и судница
Главну реч би да воде
Зар они да нас ослободе
Погано неко доба
Устај Боже из гроба

Песници к`о навијачи
Гледају ко је јачи
Да му се поклоне
Место да шире видике
Да им бране да се не туку
Мрак с очију да им уклоне
Па после да се поносно повуку
У своје бисте и споменике
Грдно неко доба
Устај Боже из гроба

Другови господо лудаци криминалци
Психијатри судије песници попови хоће
И ваше ће да прође
Проћи ће време тавно
Биће слободе кад из вас ђаво оде
А давно је давно прошло доба
Кад је Бог устао из гроба
Али требали би сви знати
Да ни невини без њега
Не могу устати

ЗА СВЕ ЈЕ ДРИНА КРИВА

С тоболцима и срелама
Помешани са стоком
Стигосмо до Балкана
На големо разбојиште
У коме се прелама
Историја ноћи и дана
Сурови људи сурова клима
Да ли Срба још ту има
Да ли је све ништа
На сцени тог крвавог позоришта

Српкиње се код гинеколога гложе
Док се србождери множе
Срби уз гусле певају и пију
Песмом стварају историју
Све их је мање спремних за клање
Србин мре да буде што је било пре
А оно што бити никад неће
И од Србина је веће

Овде се много даје а мало добија
Сурови људи сурова клима
Србину је доста и оно што има
Јер за све је Дрина крива

ИСПРАВЉАЊЕ ИСТОРИЈЕ

У луци мирује лађа
Морнари пију малвазију
Око ничега избија свађа
Исправљају историју
А море се љуља
На пучини друга лађа бауља
Ка истини
И већина морнара
Пије због историје

СПОМЕНИК У НАШЕМ СЕЛУ
Алекси Бојовићу-Брки

«Брко одред води
И пева о слободи»

Као да вас није учила
Ниједна школа
О томе да је Брко
Дизао изнад главе
Пуна волујска кола
И да је у време оног рата
Кад се бранила земља наша
Празном пушком заробио
Чету усташа

Сад се питате ко је тај Брко
Е то вам је онај ратник у бронзи
На брегу у нашем селу
Што у левој руци пушку држи
А на десној испружио три прста
А можда ни то нисте чули
Испричаћу вам истину целу
Један Талијан из Трста
Било је вече јули негде иза рата
Угледавши га на брегу
Умало није од страха прецрк`о
А кад су га освестили
Прво је питао
Ја људи који је оно на брегу Брко

А данас видим дечица наша
По Бркином споменику
Исписују разне поруке
Не боје се Брке
Ни професора историје ни казне
О бруке и за песнике они веле
И кад истину саму говоре

Да саме лажи булазне
Али нашу дечицу проћи ће и то
Кад се једном понов роди
Неко к`о што беше
Онај што се за све пит`о

ХАЈДЕ БОЖЕ НАЋИ ЛЕКА

И кад Бога слави
Мој народ ђавола призива
Криво му што се небо плави
Што му је глава још жива

О Бадњем дану о Божићу
Из хиљаде пушака пуца
Гађа мир и тишину
Звезде да падну
Месец да се проспе у прашину
Мој народ као да је на крају срца
Као да још муца
Као да Бога плаши
Крвави пир као да тражи
Мој народ се куражи
Браћу би да јаши
Место коња
Или су то само лажи
Да мој народ на праисторију воња

Хајде Боже наћи лека
За мој народ за човека
Који зна да је ова две хиљаде и трећа
Тек тридесета двадесетог века
Да остану све звезде на броју
Да месец не напусти путању своју
Да се небо и даље плави
Да ђаво напусти нас
Да глава народа нађе спас

ОТИЋИ ЋЕ И ОНИ

Било нам је боље
Кад смо били сами
Имали воље за све послове
Градили цесте пруге
Градове и фабрике нове
Живели к`о и сви срећни
Док не дођоше ови аветни
И мујезин с мунаре најављује
Да зора близу је
И црква већ звони
Отићи ће и они
Све су прилике

Имали смо своја позоришта
Своја кина и кафане
Живели срећне дане
А сада као да немамо ништа
И мујезин с мунаре најављује
да зора близу је
И катедрала већ звони
Отићи ће и они

Под изговором да нас уче
Они нас уствари муче
И без њих смо
Више од њих знали
И мујезин с мунаре најављује
Да зора близу је
И црква већ звони
Отићи ће и они

Они нас завадише
Па сад нас мире
Законе доносе
К`о из луднице папире
Да над нама они треба да бдију

Мисле без њих ови ће опет да се побију
Али нисмо ми малоумна деца
Ми сад знамо своје посту свеца
И мујезин с мунаре најављује
Да зора близу је
И катедрала већ звони и треба да звони
Отићи ће кад вам кажем и они

Било је и горих од њих
Па су морали отићи
И мујезин с мунаре најављује
Да зора близу је
И црква већ звони
Отићи ће и они

ДВЕ ПРАВИЧНЕ СТАРИНЕ

Овде почива предратни комуниста
Звани Тимошенко чика Маунога Риста
Крстача из земље још му вири
Чика Ристо неће да се повампири

Био је црвен до краја Истока
Али Бога се чувао са оба ока
И одрекао га се никад није
Тражио га је и диљем Русије

Али Бог пре нађе њега
И ево их сад на врх брега
Ристо и Бог гледају с висине
Две добре и правичне старине

КОНЦЕПТ ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ ДРУШТВЕНИХ СТАВОВА

Титова школа – Чувај желудац и жену...

Дражина школа – Чувај муда и краља...

Филозофска школа – Чувај главу и леђа због лошег лошег наслеђа...

Песничка школа – Буди вечито спреман да препознаш сваку опсену...

P.S.

Из здравствених разлога, прекидају се истраживања даља.

ВЕЛИКИ И МАЛИ

И велики су били мали
Они би мале у себи закопали
Од великог те неће заболети глава
Ако му титраш муда а ако то нећеш
Велики не може да спава
И спопашће те стотину злих чуда
Јер великом зачас удари у главу слава
Па не зна шта ће са себе и куда
Пожели да му сав народ буде дворска луда
Ако слушаш велики кад зборе
А кад мали би да певају
Муње почну да севају
И градови горе
Мали за великог ратове води
Велики се из малог роди
Без великих нема ни малих
Једни без других не могу да живе
А обично мале за све криве
Велики кад прне малом фењер утрне
Мали обично у групи иду а велики сами
Сан великих је да им слике
Мали држе на источном зиду
И истина је жива обично тако и бива
А кад слике избледе у тами
И земља се затресе
Мали друге на зид обесе
Велики Бога ретко прате
Мали никад први не зарате
Тешко малом кад умисли да је велики
На њега тад навали и велики и мали
Мачку су претешки волујски рогови
А ни велики нису богови
Послушајмо шта зборе главе седе
Тешко нама ако немамо у виду
Да је на источном зиду место
Само светим иконама оне не бледе

И црви су мали па велико дрво оборе
Стари су одувек знали
Зато тако и говоре
Да су пред Богом једнаки
И велики и мали

ОВАКАВ СВЕТ

Свет који више цени и плаћа
Трговце дрогом него песнике
Одавно је рекао Богу збогом
То је свет коме је ђаво ћаћа

Свет који гази уметничке слике
У поноре је пао и дићи се неће
Док му уметници не подигну споменике
И неко не испева ново «Зла цвеће»

Свет који пали иконе и куће
Овакав свет је Боже управо сада
И не знам зашто сам у њему још жив
Молим ти се лакој смрти

Кад су хероји они паликуће
Чему да се поштен човек још нада
Кад зликовац и на Бога пуца и није крив
А зна после Бога ни земља се не врти

КУШАЊЕ ИСТИНЕ

За Божју вољу
Никад вуци
Нису к`о хајдуци
Вуци овце кољу
А хајдуци чувају
Од ветрова што дувају
На све стране
А песмом овце
И себе бране
А оне паше
Што хоће забрањено воће
Крвљу створене
Границе наше
Личе на жене
Луцифером опијене
Па сад суди Боже
Да ли хајдук
Вук бити може
Који овце не продаје
И не коље
Ни за какве новце
Јер зна да ће ветрови
Да мину кад и вуци
И хајдуци кушају
Истину у хлебу и вину

ИСТОК ЗАПАДУ

Треба знати
Ружу помирисати
И мирно проћи
И други ће проћи
А она ће и даље
Мирисати

Ако је убереш
Други ће знати ко си
Твоји трагови ће
На Запад воњати
Требаш знати
У твојој руци
Ружа ће да свене
А на Истоку ће мирисати
И њене сене

ГРАЂЕЊЕ КРАЉЕВИХ ДВОРА

Сву ноћ планинштаци прогонише
Јапију за краљеве дворе
На коњима ногу замотаних у крпе
Да се не чује да се виле не пробуде
Да се власти не досете
Да се милицајци не наљуте
Сви остали послови има да трпе
Краљ у изгнанству самује и пије
И као да му до двора више и није
Али планинштаци што намере то и остваре
Само да видиш њихове среће
Моје ми вере и докони поп рече
Вратиће они и краља
Па да и Дунав наопако потече
Жарко сунце урани рујна зоро свани
Кад се краљ у туђини отрезни
Планинштаци ће бити пијани
А ми опрезни

ЗБОГОМ ГОСПОДО

И кад је небо сиво
Ја видим сунце у тами
Славим што се још живо
И што нисмо сами

Бежали смо у брда у шуме
Где речи наше још одјекују
Па опет све ће бити добро мој куме
Мој побро родиће се они
Који ће моћи наше речи да чују
За нови час звоно већ звони

С пролећа брали смо коприву
Још нас те године жаре
Сазнали истину живу
Да људе не праве паре

Спуштали се поново у равницу
Међу остале људе
Да у кафани потрошимо дневницу
Певали Арсена да нам се чуде

Прошла су та времена
Долазе нова и ми смо у њима
Поред својих жена
Којима не годи сурова клима

Певамо неке песме нове
Иако је поломљена младости гитара
Неко нас с улице зове
Да се вратимо у времена стара

Јесен ћилим пред нама простире
Певамо праштамо дугове
И завађени се поново мире
Збогом господо ми опет
Међу другове и пионире

Портрет у планини

МУДРАЦ

На брегу мудрац седи
И време држи у шаци
То је све што има
Све што још вреди

А ако шаку отвори
У долину мораће сићи
Међу људе да говори

А ако држи шаку затворену
Њему ће људи стићи
Исто му се пише

Или био горе или доле
С људима је
Не може их заобићи

ЗАЛУД НАС ПЛАШЕ И КРИВЕ

Били смо срећна деца
Правили смо пиште и трубе
Од зове и врбе
Били они који правду неизмерно љубе
Делили се на хајдуке и Турке
Каубоје и Индијанце
Молили и Бога и свеце
Да нас спасе
Проклињали каубоје и Турке
Док су нас везивали у ланце од лијане
Коју смо тргали зубима ко праве дасе
И још нас десни засврбе
Кад помислимо на те дане

Између две игре
Наше су нам мајке
Мазале свињску маст на кору
И алеву посипале по врућем хлебу
Да би сазнали шта су истине
А шта само бајке
Ко у каквом спеву
Будни чекали зору
Да нам ноћи не увену
Молитвом грејали душе и руке
Да нам не озебу
Ономад кад бежасмо у хајдуке и Индијанце
Иако нисмо имали кожу црвену
Тешко смо подносили странце

Детињство наше
Као да нас поново зове
Уз гусле у историју
У нама песме још су живе
Због њих се не морамо стидети
Узалуд нас плаше и криве
Ми морамо видети Душанове сватове

И Милоша испод бугар-кабанице
Јер знамо да и мртви Срби воде ратове
Љуте битке бију
По крвавом небу изнад косовске равнице
Да одбране Србију

У КАСИНДОЛУ ПОЗНАТОМ ПО БОЛУ

У Касиндолу познатом по болу
Бејаху три јавне чесме
Једна фонтана један базен за купање
Један хотел три кафане
Два дућана пошта и пекара
Соколски дом школа и болница
У којој многи дочекаше последње дане
А многи се и излечише од бола
Мој добри куме
Кажу ту би некад ваздушна бања
Јер ветрови се ту преплиташе
Изнад велике кестенове и јаворове шуме
И мале реке Касиндолке наше
У Касиндолу познатом по озону и болу
Кажу старији људи можда је и истина
Да једно лето проведе и душа
Песника и боема Ујевиха Тина
А ту у једној вили нађе се место
И за једног краља ваљда и то
Споменути треба и ваља
У Касиндолу познатом по болу
Упознах многе људе који бејаху
Стизали са свих страна да се излече
Од грудоболних рана
А ту не би више кестенова и јаворова
Ту посадише борове да људи лакше
Преболе своје болове
У Касиндолу познатом по болу
Ишао сам у основну школу
Ту поред чесме испред школе
Дођох до прве своје песме
Која говораше о људима
Који се воле иако их груди боле
Болнички круг би парк с лепим цвећем
И клупама на којима седеше
Млади болесници и болеснице

Њихови шапати још као да се чују
Ко зна негде на небесима
Они још ашикују
Пролазе дани ратови и процвати
А Касиндо ће се и даље знати
По болу и ветровима који се преплићу
И заједно с новопосађеним боровима
Речицом одлазе и у ову причу

ЗАШТО У ХАЈДУКЕ

Док бесни пси на све стране реже
Комада се овај живот ко стена
Пред њим све лепоте би да беже
У бурно море Богу до колена

Блиско небо костреси се на звезде
Које просипају светлост у таму
У којој се мисли о теби гнезде
Јер оставих те на по пута саму

Да се батргаш у суровом свету
Где и сиви вуци гладни вију
Одавно нема плена ни за људе

Соко не среће анђела у лету
Нити песник измени историју
Јер у том граду и невине суде

ВЕЛИКА И МАЛА

Надошле мутне воде
Мој небески народе
Ко не зна да плива
Перспектива му је сива
На небо смо преселили Србију
Да немају потомци
Око чега да се бију

Као да неко с нама збија шале
Сањали велику
Да не остану и без мале

Не иде ни овако више брате
Као да чекамо да нам преци
Србију врате

Надошле мутне воде
Истине ни у вину
Што си без Србије роде

Сами бог би требао знати
Кад ће Србија Србину
Обожена да се врати

ТРАГОМ ПТИЦА СЕЛИЦА

Благо нама
Који имамо
Куће међу
Маслинама
На чије кровове
Слећу голубице беле
И птице које се
Са севера селе
Да нам кажу
Да стиже зима
И да се може
Преживети
И без ватре и дима
Да се не плашимо
Олова и потопа
Док следимо
Трагове Исусових стопа

А кад прође зима
Ни на северу неће бити
Ватре и дима
Тад ћемо и ми
За птицама поћи
Да зажелимо мир нама
И мир маслинама

Било ватре било дима
Било лето била зима
Људи се за сунцем крећу
А птице селице
Само на топле
Кровове слећу

ОЧИ МАЈКЕ

То можда пева лишће храста
У ситне часе прошлог века
Из кога ово данас израста
У будућност света и човека

Сад мирно гледам игру сунца
И ветра који храст њише
Под њим теле ђикља у јунца
Који би млеко још да сише

Детињство је школа живота
Игре се множе и вечно трају
У новине ужину мајка умота

Испрати те до главног пута
Њене бистре очи смер ти дају
Бране души да не залута

...

...

На асфалту
Ништа ново
Опанци и даље
О своме блату
Држе слово

ДВОРСКИ ПЕСНИК

Усамљен међу већима
Космос остварен речима
И самог Бога да чује
Кад кроз време путује

И цару тумачи снове
Од старих ствара нове
И на двору и на мору
Будан дочекује зору

Песма к`о сабља га чува
Од оних што за њим неће
У већ виђено пролеће

И док цар јаше пастува
Оком гаси пламен свеће
Двором с царицом шеће

О ЗАКОНИМА

Јабука да није пала
На главу оног научника
Ми би још били
Мала група ученика
Која не зна како се одвија
Закон гравитације
И не би ни Уједињене нације
Знале шта је историја
Да није Душан први
Створио закон по својој мери
Да се не би рађали лицемери
Који нагађају да се законодавци
Рађају а не постају
Као и да правци будућности
Постоје да се ускладе
Традиција и новине
Јер кад и јабука паде
На главу оног научника
Истине од Бога се слише
И у главе свих ученика
Који уз Божју помоћ
Сазнаше о овом свету
Још много више
И да Ахил није имао своју пету
Можда би и он учествовао
У Душановим ратовима
И био у његовим сватовима
И да Адам није појео јабуку
Можда би још у рају
Живели и они што за Душанов законик
Никад нису ни чули
А камоли за његов народ
Да траже спаса
И да истину о њему
Знају

И ЧОБАНИ ПОСТАШЕ ГОСПОДА

Одајем се опет духовном стриптизу
Отварам уста која тајну реч крију
Мисли ме к`о бесни вуци нагог гризу
Овакав могу ли и у историју

Будан к`о и сваки песник овог доба
Знам да се само песма дићи може
У небеске висине из светог гроба
Пре но се речи у молитву сложе

Срце ће да куца док врч извору иде
Часни хлеб и вино одувек иду скупа
А живот је и оно што песме виде
Заборављен врч који непомен лупа

Овде човек није ни вино ни вода
Лађе плове руке се у поздрав дижу
Чобани напoкoн посташе господа
Јер им и вуци са руку со лижу

ПАВЛОВАЧКА НЕКРОПОЛА НА МЕСЕЧИНИ

Кад си у планини
Не питај има ли кога
И не говори свашта
Гора има очи и уши
Гора не зна да прашта

Овде смо бачени к`о убого стење
Заборавили смо корене своје
Бог у нама се до небеса пење
А небеса због нас и постоје

Гледамо у земљу пуну и црну
К`о у колевку у напуштеној кући
Њој ће осаме да нас врну
Кроз њу у небеса ћемо ући

Ноћ нас очима твојим и месечином купа
Загонетне шаре знатижеља одгонета
С Богом ћемо и до сунца скупа
Ношени песмом последњег лета

МАЛИГАНСКА РАПСОДИЈА

Поскупило «Христово тело»
Појевтинила «Христова крв»
Доктори носе одело бело
А у црно одевен црв

Тело пати душа трпи
Доктор би тело да крпи
А црви би да крв пију

Докле ћеш нацијо стићи
На ћуприји добиваш на мосту губиш
Из земље те вино без хлеба неће дићи
Иако Христа више но себе љубиш

ЈЕСЕН

Шарени се гора јесен ту је
Нека сета сад долином влада
Јато рода на небу се чује
Док их сјајна муња препада

Убрзо и оне ће поћи на југ
Природа мора да се слуша
Да сам цврчак по песми друг
Скрио бих се к`о у човеку душа

Само врабац к`о и пас веран
Испод стреха ће да ћијуче
Раним јутром да ми уши пере

Док под кабаницом кишом теран
Отварао будем врата куће
У којој досаду песма бере

ЗАПЕВАЈМО У ЧАШИ ЈЕ ДОМАЋА

Прођоше са ветровима они дани
Кад прависмо тамбурице од комушке
А чини ми се као да то би лани
Кад учисмо прве послове мушке

Музика у нама пробуди чула
Одрастосмо и освојисмо град
Историја нас врелом водом посула
Не свикосмо се на градски смрад

Побегосмо из града у своја поља
Пијмо свог извора бистру воду
Човек се читав живот себи враћа

И опет нас има више него коља
Ослушкујући сопствену природу
Запевајмо јер у чаши је домаћа

ЈУНАК СВОЈЕ КЊИГЕ

И крчма је кућа
У којој се више не пева
Пијанци политику тупе
Не точи се више врућа
Милицајци забацили мреже
Један нешто бележи други зева
Келнерице ћуте
Њима је најтеже
Мрве с пода купе
Док газда по крову хода
Из заврнуте славине цури вода
Не свраћам полако пролазим
Ни мени није лако
Јер тешко је знати
Да немаш с киме запевати
Песник сам јунак своје књиге
Без обзира на славу помирен с тугом
Тражим погодан камен
Да га ставим под главу
Па да заспим без бриге
И пустим неком другом
Да носи мој пламен

ИСТОРИЈА

Историја се не учи
Историја се једе
Историја спасава
Будућност од беде

О МЕЊАЊУ ЗАКОНА ГРЕЈАЊА

Јадао ми се газда Цабо Васа
Док смо пекли ракију шљиву
Код доброг рођака Бора
Једног поподневног часа
Дошло је до оваквог разговора
Из кога сазнасмо истину живу:
- Имај на уму да најгора дрва ложи
Онај што има властиту шуму
А греје га најчешће верна љуба
Све док обоје не остану без зуба
Јер тако ти је то моје мило
Одувек било а живот какав је такав
Докле Бог каже траје
Ако лаже јарац не лаже рог
А закон љубави је строг
- Јашта је одговорих и ја газда Васи
Имам и ја властиту шуму
Ал` имам на уму да се закон мења
Час је дневни час годишњи
А одавно ми је јасно
Да свиме влада Свевишњи
Насмејох се ја насмеја се и газда Васа
Умало не остасмо обојица без појаса
Јер од добре шале и појас пуца
А некоме се боме и заштуца
Јер да није шале сви би били обичне будале

ОДРИЦАЊЕ

Сад кад смо сви преварени
Одричем се свега што није моје
И куће и кућишта
И пута који води у ништа
Мајчиних страхова за ме
Очевог савета да човек
Мора бити мудрији од змије
Одричем се фабрике
Опасног наоружања
Прве љубави
Нек вам је просто господо
Ја за песмом у гору одо`

Одричем се револуција
И свих система
Одричем се свих речи
Које ви не смете рећи
Одричем се бајки
И прича о просторима
На које није крочила моја нога
Одричем се и не кајем се
Нек вам је просто господо
Ја за песмом у гору одо`

Одричем се вашег лажног морала
И ваших норми
Људи знаних и незнаних
Све сам вас прочитао
И све вам дао
И не кајем се
Нек вам је просто господо
Ја за песмом у гору одо`

Свега се могу одрећи
Само не првог ромобила
На шведске куглагере

За које дадох
Своје прве зарађене паре
Јер на њему ћу једном кад остарим
Да се вратим из горе
И одем на море

ДОЋИТЕ СЕЛУ

Да ја јесам чувао говеда и овце
А читао за шест пуних живота књиге
Презирао људе што све раде за новце
И другима тек намећу своје бриге

Сад сам и песник радника и сељака
И то радим из љубави и бесплатно
На језику немам прашине и длака
И знам да ниједно доба није златно

Дођите селу засучите рукаве
Да видите како се коси и жање
На звездану зноји њива оре и копа

И како се хлеб поштује уз прославе
Али ви би радије на море ил` бање
Знајте да без нас ни вас неће Европа

ЈЕСЕН У ШУМИ ПОСЛЕ РАТА

Док дрхти јасика пред јавором
Дрен се окитио слатким плодом
Уздише јелика за црним бором
И риче јелен за изворском водом

Сад јесен у шуми расипа боје
И јелен кошуту извору зове
Вечни су само они што не постоје
А тужни и они који небеса рове

За рата остасмо и без Живка брата
Док звезде жмиркају к`о да су туђе
!Брзе Ноге» широка рамена гаје вечно цвеће

Под будним оком нових аристократа
Хероји на Западу перу суђе
И земља се брже око себе креће

У ПРЕДРАТНО ДОБА ОНО

У старом млину Манојле Шкрба
Меље жито и сетно попева
Изнад млина жалосна врба
И на њој веверица зева

Полагано отиче јаз у поток
Камен таре време јутарње
Мора се поштовати сваки рок
Стижу неизвесности сутарње

У млину се зачала комуна
На време у предратно доба оно
Кад је залуд звонило звоно

Ако водиш о послу рачуна
Знаћеш препознат` свако време
Кад се класје претвара у семе

P.S.

Још је говорио Манојле свакоме
Да време гази само лакоме

У ПОРАТНО ДОБА ОНО

У повечерја и у нашој кући
Једина светлост би кандило и свећа
На источном зиду иконе висе
У душама молитве
И што ће ти благод већа
Видиш ко ће изаћи а ко ући
Свако лице на прву реч озари се

Важно је било започети
А до поноћја прича би трајала
И гусле би се с прекидима чуле
И зими и лети
Бака је ткала и бајала
Све док се кандило и свећа
Сами од себе не утуле
И док се ћилим за сан не повећа

Ми спокојни с кором кукурузе
Испраћамо приче у снове
Без псовке љутње и сузе
Све до песме и приче нове

СВЕ ПРОЛАЗИ ДА ВЕЧНО БУДЕ

У нашој долини мирне теку воде
Пролазе дани к`о кирицијски коњи
Очима загри небо ето ти слободе
Иако си у том свету одувек доњи

Ипак у теби неко нзнан пева
Јер песма те само за небо веже
Шта би без ње док време досаде зева
Како би другачије до равнотеже

Кад невреме на твој пут грану баци
Ти мирно с молитвом је уклони
И продужи као да ништа било није

То су још минуле олује остаци
Само Господу искрено се поклони
Да заборав историју не убије

ЧЕКАЊЕ ЗОРЕ

И док село моје у миру спава
Облаци прекрили звезде и луну
Сам сам будан досадна је јава
И душа иште чашу вина пуну

Да и ја у тој чаши видим тебе
А ти далеко у свом топлом стану
И неосећаш да срце моје зебе
Да ти усне другом не припа`ну

Дижем чашу и квасим своје усне
Које шапатам само тебе зову
И знам силна чежња ће да запљусне

К`о и плима далеку обалу мора
А кад петли отпевају песму ову
Знаће је ли љубави наше зора

МА ПУСТИ НИСМО МИ ОД ЈУЧЕ

Миодрагу Милановићу

Одувек а не од јуче
На нама се неписмени уче

Шта ће нама наше знање
Кад су спокојнији они што знају мање

Имамо и знамо писма два
А у ћутању је мудрост сва

А и они што ћуте прочитани су одавно
Немогуће је живети скромно а завршити славно

Мислима по свету путујемо
Да би се уверили у оно што чујемо

Мудрост тешко и Бог прихвата
Држи се куме истине и заната

Без Бога свет је бесконачна табула раза
А живот путовање без путоказа

И зато пусти нисмо ми од јуче
Од нас и писмени имају шта да науче

БЕЛИ ВРХОВИ МАГЛИЋА

О како су нам сад ниски
Врхови далеког Маглића
Сад кад смо исувише блиски
Отежали од ића и пића

Кажеш доста би сна и поста
Док љубав у нама расте
Оно што од живота оста
Потомци ће да упропасте

Залуд смо се врховима пели
Гороцвет успомена брали
За оне који због нас живе

И сад су врхови опет бели
И ми смо напакон сазнали
Да се они сами себи диве

НАПРАВИ ПУЦАЉКУ ОД ЗОВЕ

Ниси сам у овом космосу мој роде
Куд год да кренеш тебе ће да прате
Јер знају да те поново слепци воде
Да скидаш патину са старе позлате

Одувек једни граде а други руше
Иако се мењају закони и норме
Пре нас чије ли бејаху наше душе
Кад не могу нови космос да оформе

Место снега и на нас ће прах пасти
Залуд остављаш иза себе трагове
Ваљда знаш да пук следи само вође

А ко је и какав ће бити на власти
Знаћеш кад направиш пуцаљку од зове
И пустиш кроз њу позлата да прође

БОЈЕЊЕ ДУША

Све речи непоменуте
Сад у мени одјекују
А речене творе путе
До оних што одјек чују

Говорим да и Бог ту је
Померама казальке сата
Сузом гасим искру олује
И миру отварама врата

Из ноћи у златну зору
Кад се мисли буде саме
Сунце чекам на прозору

Да светлом обоји душе
Пред којима мре кнез таме
Чији трон и песме руше

СЛОБОДА

Опрашен цвет од себе гони пчелу
Очи се навикавају на полутаму
Ваља задржати душу у смртном телу
Док сунце с ње не огребе скраму

Земље које нема дрзници се плаше
Враћа се онај што је морао да оде
На растанку и наши преци знаше
Да ће их небеса поново да роде

Светла идеја која се мудро скрива
У недрима славне нам историје
Оставља и целата без сна и мача

Медна усна зна грку реч да крије
Онај што у сновима туђим ужива
Гладан остаје и поред колача

ОД ДО КАКО КАДА

Овај свет се креће од црног ка белом
А човек се доказује само делом

Овде нису сви путеви тек трњем посути
То што хоће наше тело душа само слуги

Несебичност је вечита врлина љубави
Душа нам се препорађа кад је тело слави

Како идем важније је него кад и куда
Будућност је последица историјских чуда

Тело и душа никад неће постат` прах и ништа
Ми телом и душом бранимо огњишта

Важније је како но која боја влада
Јер све зависи о светлости што на нас пада

Ми не би ни знали за остале боје
Да сунце и његова светлост не постоје

Што тело на земљи узме то душа на небу врати
Небо земљи светлост никад не ускрати

Ово небо и земља душа су нам и тело
Све што је црно једном ће бит` бело

ПОРТРЕТ У ПЛАНИНИ

Стриц Бранко је био једини сликар у нашем крају.

Довољно је било само да погледа човјека у очи,

па да оловком нарише његов лик.

Радио је као ћато у Радној задрузи, а пошто је био слабог здравља, пуштали су га да обавља посао и код куће.

Тако једног јутра, у Радну задругу је стигао неки неписмен планинштак и питао, где може да се слика за личну карту?

Неки шаљивција га пошаље Бранку.

И Бранко га нарише и не говорећи му да је дошао на погрешну адресу. А планинштак, задовољан хтеде да му плати... Бранко му рече, да ће платити онај који га ј њему послао и тако се растану.

Кад је планинштак дошао у уред и показао сличицу, сви су се сетили у чему је проблем и почели објашњавати, где ће се фотографисати, па с фотосом да дође код њих, поново.

Би то криво планинштаку, те оде фотографу и обави то и тек седми дан дође по фотографију и код фотографа затече човека који га је оног дана послао код Бранка и добро га изружи.

Једног дана, после много година, планинарећи, стигао сам у планинштакову кућу и одма` до иконе угледах у позлаћеном оквиру омањи домаћинов портрет.

Сетих се свега, стрица Бранка и закључих да је био прави уметник, јер се његови радови могу наћи и поред икона светаца.

ГРАД

Ту где расту шуме и траве
Где само бесни вуци вију
На раскршћима сна и јаве
Градимо град и историју
И мимо снова чудо расте
С песмом ове радничке касте
Пред којом ономад клекнуше
И многи силници без душе

Будни у ове часове позне
Док звезде над нама трепере
Сећамо се прошлости грозне
Коју ће будућност да опере
Од оних што на нас још хуле
И лажима овај свет масте
Као да звезде нису ни чуле
Да наш град и из ината расте

За мном нико не иде

ЗА МНОМ НИКО НЕ ИДЕ

Песник сам
И кад разлози за песму не постоје
Док ви идете ушћу
Ја извору
Док ви успут сањате о мору
Ја сањам чарну гору
За мном нико не иде
А сви се окрећу
Да ме мало боље виде
Зато што за њима нећу

Знам ви ме сматрате чудаком
А ја само нисам к`о и остали
Спреман и убити за грумен соли
И не идем туђим кораком
Јер ја сам човек који у човеку
Бога тражи и воли

Мени не требају полицајци и војске
Због мене они не постоје
Већ због вас господо
Да вас од вас бране
Јер ја сам човек који на све гледа
С неке друге божје стране
И зато у гору одо`

Док ви идете ушћу
Ја извору
За мном нико не иде
А сви се окрећу
Да ме мало боље виде
Зато што за њима нећу

ПЕСНИК ПЕВА У ЗНАКЕ ПРОТЕСТА

Држећи у руци комад папира
Песник покушава записати
Своја стања свога мира и немира
Јер желео би узроке свему знати
Потом види пред собом остале људе
Које воде разне хоће и вође
И зна да му се сви без разлога чуде
Кад до песме он песник дође
И запева песму у знаке протеста
Што га само разуме ретки
И види да на овом свету има места
И да је створен од Божјих досетки
Јер песник зна да реч би прво
Па потом све остало велико и мало
И да се човек огрешио о свето дрво
Тако да све што се збива је преостало

ЛЕТО

Зреле трешње и грожђе се зелени
Опој бостана и душе нам крепи
И ружа мирисом чула нам плени
Па и ми смо у врту нежни и леви

Дижемо главе ка бескрају небу
А жита још мало за жетву стићи ће
Налазимо Бога у вину и хлебу
Близу је доба из исконске приче

Плави се река к`о и очи лепојке
Знамо сада је лако и нју прећи
И доћи пак до обећаног блага

У лугу чути пој тетреба сојке
И без бриге испод јавора лећи
Док нас не пробуди јесен и влага

БУДАН САН

Ево и сребрна луна зађе за брда
Осташе само звезде ноћ да красе
И покоји облачак на своду се мрда
Док лаган ветар летњу спарину пасе

Пси ћуткају сову у оближњем лугу
Паук у ћошку мрежу везе уз свице
Пре но петли отпочну своју фугу
Полетеће у клопку винске мушице

Будан сам гледам твоје лице мило
Иако знадем да си у далеком граду
И све што ће бити једном је већ било

Кад прву љубав у себи препознамо
Песмом можемо и кротити досаду
И знати давати и оно што немамо

СВЕ ЈЕ У БОЖЈОЈ РУЦИ

Кад се скупља прело
Момци прво оду на врело
Умију се и напију воде
Затим запевају ону нашу
А цуре им с прозора машу
Па за њима с кикотом пођу
Свака има свога коловођу
А бабе и деке се смешкају
Јер ускоро ће унуци
Уз помоћ Бога да се роде
Они најбоље знају да певају
Да вид није само у мркви
Све је децо моја у Божјој руци
Они су пре свих били на врелу
Пили воде и молили се у цркви
За фамилију себе и планету целу

ПЛАВА ЛАЂА

Све док могу песмама душу кротити снену
Живот ће ме сећањем само теби да враћа
Да по ко зна који пут страсно љубим опсену
К`о поспан рибар празне мреже и мокрих гаћа

Чувам те к`о горку дуњу на пијаном орману
У хладним ноћима твоји мириси ме греју
На твоје место могле би и друге да стану
Али тад овај живот не би схватао као епопеју

Колико пута вали силне љубави твоје
У беспућу насукаше моју плаву лађу
А ја сам знао да излази за ме још постоје
Све док песме могу још живог да ме пронађу

А једног дана кад извори песме пресуше
Кад уморан занемим на крају кобног пута
На небо изнад мора отићи ће и наше душе
Модра лађа пучином препуна ће да плута

И сад знам да ћеш ми бити и на небу драга
Све док твоји мириси вином опити ме могу
И док Пегаз не постане ислужена рага
Враћаћу се теби понизно к`о верник богу

КЉУЧ ОД ЗЛАТА

К`о да се ноћ гнезди
У дану без тебе без лучи
Док ја на својој звезди
Правим кључ од злата
Који ће моћи отворити
Сва врата у нашој кући
Да у њу само ти и ја
И сва Кумова слама
Можемо ући и запевати
О лепоти и слави
Сунчевог плама у нама
Које ће из наше љубави
Поново да се окоти

ПСЕЋА ЉУБОМОРА

Пун месец јесен злати
У мени се тат буди
Док стојим испред твоје сене
Хтео бих сазнати
Ко то место мене
Љуби мојим уснама твоје груди
У кади препуној пене

Завидим води која се разлива
По твојем нагом телу
А камоли човеку поред тебе
У Адамовом оделу
У руци ми ружа свела
Окна очију гребе
Док у том сранцу
Препознајем себе
Као пса на златном ланцу

СЕРЕНАДА

Кршевите пределе душе уморне
Давно је напустило сунце
И неће више да се врати
Ноћ је остала само
Да прати ову предугу тугу
Која се и животом може звати
У неко кишно јутро напустих питоме долине
Дивље године оставих старицу и девојку
Због које трчах и по трњу и по леду
Трчах бос а девојка се зваше
Татјана Наташа Наташа Кос

Еј колико смо пута скретали с пута
Запретали кромпир у ватру
И сам пепео јели па се опет нисмо
На цревима никад разболели
Колико смо пута трчали реци
И жеље јој очима приносили
А њени су жубори шапутали
Увек исту причу и ми не чусмо
Да на нас и годину вичу
И да је време одвојеном путу
Где си куд излазиш у вечерње сате
С киме сада расправљаш Марксове тезе
Прате ли те језе кад пролазиш
Испод оне наше брезе
Сети се ту сам сањао да ти љубим
На зимском капуту и ножне прстиће
Од тада ни трава на том месту не ниче
Сад сам песник помало уморан и тих
Свакој могу поклонити љубав и стих
За сваком могу трчати
И по трњу и по леду трчати бос
А у свакој тражим
Татјану Наташу Наташу Кос

ЗА ДВА ПЛАВА ОКА

Сам кроз мрачне ноћи ја прођо`
Светло звезде тражих узалудно
Док тебе не упознах госпођо
А у томе не би ништа чудно

Јер твоја два ока небски плава
Светлост су ореоли и за свеце
Под чијим иконама ми се спава
К`о преци што заспаше уз жреце

Плаве власи к`о мирисне траве
Опише ми душу да грешна тражи
Смираје у вечности сна славе
Која је тек саставни део лажи

Од које нема вајде баш нико
До враг што вечно у паклу пати
А ја сам на истину навик`о
А како је без тебе спознати

У СЕБИ ПЕВАМ

Градим град од вечних речи
А у мени одјекују празнине
Које само Бог може да излечи
Кад уморан заспим испод маслине

Знам да није било твог плавог ока
Не би било ни тог надахнућа
Рана би била к`о океан дубока
И пуста лађа била би моја кућа

У њу би свраћале само сене
Драгих људи који не постоје
Све док не пробудиш у себи мене
Реци ми сад да ли љубав то је

То одрицање које и каиш стеже
Чекајући поколење будуће
За које нас срце ланцем веже
Док ја градим песму ти куће

А велике речи град би да сруше
И песма у молитву се претаче
Посечена је маслина сном мачем
Будан сабирам крхотине душе
У себи певам нећу да плачем

ТО ШАПУЋЕ КРИН

То шапуће крин у башти
Ил` река ћути укроћена сетом
Нешто није како треба у машти
Шта се збило с овим светом

Неко чудо јер ти одлазиш
На север света к`о комета
Малена и црвена реку газиш
И језик плазиш мужу поред шпорета

Али доћи ћеш и мени у храста сени
Да те гасим пољупцима хладним
Пре нег` ли се време промени

Истина у машти и верност се цени
Боље је попиту кафу с њим
Него храст да запалиш у мени

ДА ЛИ БОГ СПАВА

Док пун месец небо краси
На земљи се збивају ужаси

Убице лопови свих врста
Будни људи с четири прста

Полицајци их помно прате
Мир земљи да врата

Испод прозора слободних жена
Песници уздишу жељни промена

Као јунака у љубавном спеву
Видим и себе будна у Ваљеву

Док ђаво земљом хара
Сви грешни ноћас су будни

Да ли Бог спава ил` ствара
Изнова овај свет чудни

УПОЗОРЕЊЕ ПЕСНИКУ
БРАНКУ ЧУЧКУ

Имај у виду да за тобом
И комшијски пси иду
Не буди дете комшије неће
Док се пси не присете
Да су им преци бесни вуци
А твоји хајдуци

КАКО ЗАВОЛЕХ ОПЕРУ

Јадранки Јовановић

Ономад кад добисмо Ненада Бабића
Родом из Книна за новог берберина
Наступише срећна времена
Тарзанке и оне до темена
Биле су у моди фризура
Није било цуре која се није
Окретала за нама
Јер шишати се код чика Неше
Било је права фама

- Само ти мени покажи где ти је глава
Зачас ћу ја теби средити фризуру
И моћи ћеш у`ватити најбољу цуру
Биле су Нешине провале
Уз оперске арије
Док си чекао у реду
Дао би ти фотографије с посветом
Оперских дива Миланске скале
Да те заголица јер Нешу званог Брица
Оне су све знале
И да није било чика Неше брице
Моје ми тврде вере
Ја никад не бих ни угледао твоје лице
Првакињо београдске опере
Нити би било ове приче
У којој се време помиче
Од шездесет и пете до деведесете
Нема оних који их се радо не присете
И кад је чика Нешо отишао у рај
Да свеце уређује и шиша
Музику твог дивног гласа
У мени више нико не може да утиша

ПРАЗНИК СУСРЕТАЊА

Полако старим рука данас боли
Сутра колено ил` ко зна шта друго
Али када срце има кога да воли
Тебе далеку коју чекам дуго

Ни за бол ја нећу више да марим
Кад могу твој глас чути да си жива
Осећам да ипак узалуд не старим
И време које те од мене скрива

Претворићу у празник сусретања
Двају разлика које кад се помноже
Дају само резултат благостања
С којим се болови ниште и гложе

Ја сам само сањар будуће јаве
И мењати се баш никад не желим
А кад ме снови на миру оставе
У историју ћу да се преселим

О МОРАЛУ НА РИМСКОМ МОСТУ

И наша река има ћуприју
Лепшу него ли Дрина
А на ћуприји девојке прве
Ал` је истина
Да им недостају само неке нуле
Да им будеш хиљадити
Мој весели Дуле

СОКО У ДОЛИНИ

Високо изнад мене једна песма ме зове
А ја нећу из ове долине да се винем горе
Јер сунце је близу морам свити крила
Да ми не изгоре
Добро је и у долини мене
Са соколицом у сени
А кад сунце за облаке зађе
Винут ћу се у висине
Песма да се нађе
С њом у грлу вратићу се пред зору
Да је запевам соколици на прозору

ПЕСМА О ЦРВЕНОМ ФЕЊЕРУ

Мала моја
Мој црвени фењеру
Упалићу те пред вечеру
Да ми сја твоје лице
Место сијалице

УСПАВАНКА

Неко има бомбу
Неко пушку
А ја имам песму мушку
Да те њоме браним
Од бомбе од пушке
Од туђе руке мушке

СУСПРЕТ

Досадне приградске прљаве кише
Оставише трага на уморној души
Гонећи песника у мени да пише
О томе како га невреме гуши

Каљави путеви куд забога поћ`
До биртије спрати са срца тугу
Најлакше је тако протурити ноћ
К`о сан кратку к`о тешку јаву дугу

С јутром песник ће у себи срести
Просјака пружене руке плачног ока
У које јоште може да се смести
Реч Босна к`о море рана дубока

С РУКОМ У РУЦИ

Пружам руке ка небу
Спушта се зора у недра
Земаљска само да не озебу
Њена нага к`о сатен недра
Љубим покривачем наготу
Не дам луни да краде
Ту само за мене створену лепоту
Док певци се спремају да раде
И чује се већ њихова песма
Одјекује долина пуноћом
Ми перемо себичне мисли
Отворена је небеска чесма
Вино разума мами густоћом
Опија истином разум
А ми се у једно стисли
С руком у руци излазимо
На широки друм

ЖИВОТ КАД ЗАЛАЈЕ

Горе негде на седмом небу
Док Рубинштајн пребира типке
На прашњавом клавиру
Овде осећаји за лепо
Овде на земљи зебу
Пред осмехом налицкане касирке
У којој дани к`о и људи умиру
А за пса кад му се то деси
Народ вели био је добар
Ал` ипак је креп`о

Живот је умирање на рате
Рубинштајн плаче над клавиром
Јер људи Бога у њему не могу
Да схвате јер се јавља при сваким
Додиром типки које њему живот значе
Јер откривајући законитост строгу
Музике и вечности Бог у Рубинштајну
Открива људима тајну да живот је
Све што пролази и да га таквим чине
Околности на које прашина пада

Јер и небом и земљом вечни закон влада
Што долази изван нас то и мине мимо нас
Као и то да и најлепша касирка у нашем
Цепу вечито и сигурно проналази спас
А у нама би тад да залаје живот к`о пас

У ПРОЛАЗУ

Здраво

Како си

А ти

Шта има ново

Знам

Све старо

Све ти је ово

На неку ствар

Да је бар

Хајде остај ми

Здраво

С НЕБА СТИЖУ ВАЖНЕ ВЕСТИ

На Западу главни су репати људи
И Бог руке спушта ка своје Истоку
Милује кусате са сузом у оку
И самоме се себи к`о дете чуди
Што му то би да тамо на Запад иде
Кад репати и не могу да виде
Да тамо непомен и сунцу суди
Чујем с неба стижу важне вести
Да никад сунце у море неће пасти
А репатима ће репови отпасти
Кад Бог непомена у пакао смести

КАД СЕ ЈАПИЈА ЖИЛАМА ВРАТИ

Кров нам је од јапије сирове
Чујемо земаљске шупљине
И осећамо да јапија за жилама плаче
К`о вода цури из заврнуте славине
И капље смолом у живе снове
Градећи ћелије зачаране палаче
Баци поглед ка стропу
Угледаћеш бившег себе као део Европе
У опутњацима и у старинском оделу
И око већ помно гребе
Скраму времена проведеног у селу
Којег ћемо Њујорком звати
Кад се јапија жилама врати
И кад не моћеш препознати
Ни туђе ни своје стопе у блату
Јер спас је у небу а не у злату

ЗАЛУД ЈЕ ГАСИМ

Кренух реци
Зове ме клепет пракљаче
Девојка засукала рукаве
Бели платно
Повија се од стида ракита
И јеха плаче
Ветрић подиже сукњу
Покреће клатно на цркви
У којој часне сестре славе Исуса
Ђеву не испуштам из вида
А да јој се јавим било би срамота
Ђутим и наге ноне гледам
К`о да сам с ума шен`о
Не чује она моје кораке
Док јутарње сунце црвено
К`о на филмовима браће Руса
Спушта на земљу меке зраке
Нема ништа лепше од овог живота
Кад узигра ветрић младо срце
Па пожелим да се поново ту родим
У једно такво доба
За које сем мене нико више и не хаје
Да се не погосподим
Гледајући из жбуња к`о из гроба
У јабуке усред раја
У ту лепоту што подрхтава
Испод кошуље широких рукава
Везених у зимске вечери за летње дане
Кад све што још не постоји
У нама спава
Док га не пробуди песма кокота
Која ће да залелуја гране дуда
Око кога се већ мота
Стара сеоска луда
Нећу далеко од тог дана
Даље и не могу

Растем у старца који све добро памти
Сврбљиву ватру између нагих ногу
Још гасим а она све више пламти

ПЕШЧАНА КУЛА

Обала у галопу
очима бежала
трстика за мном махала
локвањ се смешио
сунце гризло свод

дете од песка кулу градило

реком раздвојено
погледима се двоје
у мост спојило

у мом одсуству
од памтивека дуга
спајала обале
дете трчало

БУДУЋЕМ ПЕСНИКУ

Знам да без душе не свира ни лира
И струне су јој тек обичне жице
Залуд ће их и твој прст да дира
Ако у лугу срца не гајиш птице

Штоће да те воде ка слободи
О којој ћеш маштати у самоћи
Тренутка који ће да се догоди
У песми чији век никад неће проћи

Твоје је да будан сањаш свет лепи
И у детињство да се враћаш радо
Да као коњаник спокојан у степи
Знаш да пред тобом мре злих мисли стадо

ПЕСМА И УТЕХА

Извлачим из небеске свеске
Речи утехе божанског мира
Оне се селе у душу уз одблеске
Сунца које таму у њој спира

Благост божје речи лечи
Трауме свакодневног живота
И само она тугу ће да спречи
И да нас у баршун сна умота

Кад ме обичне речи напусте
Остаје небо једина утеха
Моје ће усне молитву да изусте
Да нас Бог ослободи греха

И песму ћу сам запевати
Да ми се и други придруже
Јер ми је дато спознати
Да живот с песмом траје дуже

У КИШНОЈ НОЋИ

Шта то тамо у Ваљеву
Ради део мене не спава
У овој ноћи кад у одсеvu
Муња препознајем плава

Пространства небеска пуна
Звезда и Божанства силна
Што стражаре над немиром луна
Којима недостаје реч умилна

Па да се и тај део мене
Мени врати у загрљај вечни
Да и небо и ја будемо срећни

Да напoкoн и те танке сене
Што нас раздвајају к`o ток речни
Пређу с песмом у облак кречни

ШАНСА

Одвуглу куглу сунце греје
Испарава се глупост док цуглу
На коњима прекида онај што не зна
Ни кочијаш да буде а камол` да зида
Мир за се за људе
Коњи стоје путници с негодовањем излазе
А у дилижанси двоје остају да уживају
У шанси да ће спознати и оно
Што досад нису знали
Да људи људима дају
Обично оно што немају

ЗАР КОМПЈУТЕРОМ ДА СЕ ОПИЈА ДУША

У јесење дане кад нам се душа
Опија мирисом печеног кестена
И осмесима слободних жена
Излазимо из својих соба
Хитамо тражимо место
Где се искупља моба
Комушање кукуруза
Где ћемо се провеселити
Исмејати до суза

Ето тако су наши стари
До поноћја убијали време
А сутрадан разваљени навилъци сена
Говорили су у ствари о сласти
Која се ту догодила
Да би се на лето дечица родила
За трачибабе отварале се нове теме
Време је то било обнове иза оног рата
Кад је било више мајки а мање тата

А сада нема више моба
Нити кукурузе ко комуша
Наступило је неко ново доба
Нема ни печеног кестена
Зар компјутером да се опија душа

БИЉЕШКА О ПИСЦУ

Шпиро Блашков Лубура је рођен 25. децембра 1949. године у Доњим Младицама, Касиндо, код Сарајева. Поезијом се почео бавити још од гимназијских дана. Сарађивао је у листовима, часописима, на радију и телевизији у Сарајеву, Загребу, Београду и Подгорици.

Објавио је књиге пјесама: «Кроћење сенки» (1991.), «Трајна вечера» (1998), «Изабране песме» (1999.), «Адађо незаборава» (2000), «Два акварела» (2003.) и «Тражење језика» (2003.).

Штампао је и књигу афоризама «Превреле речи» (1990.).

Живи у Доњим Младицама, Касиндо, код Сарајева.

Није ми познато да ли се својим стиховима Шпиро Блашков Лубура оглашавао у књижевним часописима и листовима, што је вјероватно и мој пропуст, но, обиман рукопис пјесама који сам добио да рецензирам говори о пјеснику који није љенчарио, напротив, он је увелико стварао у окриљу самоће, остављен од свих, препуштен самом себи. То и јесте заправо судбина истинског пјесника. Тин Ујевећ у једној пјесми каже: „ ...ако нисам пјесник, ја сам барем патник“. Шпиро Блашков Лубура је и једно и друго. Шпиро је пјесник бунта и отпора. Осјетљив на неправду. Пјесник љубави и свеколике људске невоље најчешће изазване људском глупошћу, завидношћу и неспремности на уступке и помирења.

Из рецензије Владимира Насића